

Đoàn Khúc - Đòi Người

Trang Y Hạ

*Tháng tư hồn lính trở mình
bên kia biển thăm ân tình còn đây
phương trời tắt dạ sâu vầy
ngắm màu mây trắng thoảng bay về nguồn.*
Trang Y Hạ

MỘT:

Hắn có thói quen thức dậy khoảng năm giờ sáng. Hắn bước nhẹ nhàng ra sau bếp - nấu nước pha cà phê; pha trà xanh rồi bưng qua cái phòng nhỏ, Hắn không muốn làm mất giấc ngủ của vợ và đứa con gái út. Hắn có một phòng nhỏ riêng biệt - trong căn phòng nhỏ đó có một cái bàn để một máy computer, máy in nhỏ, tủ sách vở, bản thảo thơ văn viết tay vứt bừa bãi... Trong phòng còn có cái ghế bô để Hắn ngả lưng khi cần thiết. Thói quen đó gần như một chu kỳ vĩnh viễn không dễ gì kết thúc trừ khi Hắn hết nhìn thấy mặt chữ hoặc Hắn chết đi. Hắn thường viết một đoạn văn, hoặc đọc và sửa một vài câu thơ cho hoàn chỉnh. Hắn viết rất nhiều; viết từ khi còn ở ghế nhà trường nhưng tuyệt nhiên Hắn chưa bao giờ nghĩ Hắn là nhà văn hay nhà thơ. Hắn không muốn khoe khoang. Hắn lấy bút hiệu cho các bài thơ văn chứ không lấy tên thật. Người ta đọc văn thơ của hắn trên các website, trên tạp chí in - nhưng tuyệt nhiên - thiên hạ không biết Hắn là ai, Hắn ở miền nào, trừ một vài ba người bạn thân nhất.

Hắn có thói quen - trời mờ mờ sáng - dù mưa hay nắng Hắn vẫn đi ra bờ biển - nhà Hắn ở gần biển và cũng gần rừng - không khí rất trong lành... Hắn mê biển, thích con Dã Tràng, nhưng biển ở xứ người không thấy con Dã Tràng. Đôi khi Hắn nghĩ "*Biển ở đây không cần con Dã Tràng lấp biển, vì đã có các loại máy móc thay thế*". Buổi sáng Hắn gặp - một vài năm ba người ra biển như hắn. Da đen, da trắng, da nâu, da vàng, da đỏ - họ tập thể dục... , gặp nhau dù không quen biết vẫn cứ chào: Hi - Hello - Good Morning...!

HAI:

Hắn có quen thân một thiếu phụ - hai người biết nhau qua hình ảnh và phone... [Nàng có nỗi khổ riêng; nàng đã khóc tỉ tê với Hắn...]. Nàng là cô giáo dạy Việt Văn, nàng biết đàn thơ, thông minh, tế nhị, có duyên, nhất là giọng nói Saigon của nàng thật nhỏ nhẹ - ngọt như mật... Đặc biệt nàng biết rõ Hắn là lính "lính ngự", nhưng nàng vẫn có cảm tình sâu đậm, đủ thấy rằng nàng đã có nghiên cứu về lịch sử, có tấm lòng độ lượng... Nàng và Hắn bèo nước gặp nhau - hai tâm hồn hòa cùng một nhịp, bù đắp cho nhau những khiếm khuyết tình yêu và kỷ niệm... Tận trong trái tim Hắn đã có nàng - bởi nàng yêu lính. Nàng hát nhạc lính cho Hắn nghe, nàng ngâm thơ lính của Hắn cho Hắn nghe. Lưu vong nơi đất khách xa lạ - xa lạ cả văn hóa; ngôn ngữ, thời tiết... Hắn cần một người biết lắng nghe Hắn; hiểu về đời lính chiến của Hắn... Hắn thấy Hắn giống nhân vật Tiêu Phong trong truyện kiếm hiệp của nhà văn Kim Dung - "có quê hương - về được - mà không ở được...". Tuy nhiên Hắn lại không thích nhân vật Mộ Dung - cuồng tín; thủ đoạn rất độc ác... vì một nước Yên đã mất.

BA:

Trần Phước Hân

Hắn phục vụ trong quân ngũ chín năm, đời lính lấy đi vẻ thư sinh nên trông Hắn răn ròi và hiên ngang... Trong thời gian ở trong quân ngũ - đơn vị Hắn chuyển qua nhiều nơi, ở lâu nhất là vùng Cao Nguyên. Hắn có một lần bị thương - sau khi chữa lành Hắn được chuyển về Tỉnh cho tới ngày Hắn quảng súng đầu hàng... Hắn được "bên thắng cuộc" đưa vô rừng "tẩy não" trong bảy năm. Ngày thua trận, sự nghiệp tình yêu của Hắn chỉ còn lại một người bạn gái - quen nhau đã bốn năm... Người yêu của Hắn là cô giáo dạy bậc trung học [toán-lý-hóa]. Từ sau ngày đầu hàng, Hắn ra trình diện bên "phe thắng cuộc" tại Saigon, và sau đó Hắn dẫn người yêu về nhà mẹ Hắn ở Miền Đông đất trắng [vùng căn cứ].

Trong thời gian Hấn đi tầy nã... Người yêu của hấn chờ Hấn lâu ngày mà không thấy Hấn trở về. Người yêu hấn đành nghe theo lệnh người cha của mình bên "phe thắng cuộc" - đi lấy chồng... Trong rừng, sau mấy năm... Hấn được tin "người yêu đi lấy chồng" qua lời mẹ Hấn cho biết... Hấn vô cùng mừng rỡ! Hấn mừng là vì Hấn không biết ngày nào Hấn được trở về và có còn sống để mà về...? Vậy thì không lý do chi phải níu giữ một người thiếu nữ đang độ tuổi xuân xanh phải đợi chờ người yêu trong vô vọng! [sau này Hấn có gặp lại người yêu cũ - sẽ kể sau]. Ngày xưa còn ở lính Hấn thích câu thơ của Apollinaire "Hãy đợi đêm đến giờ đổ, những ngày trời và anh vẫn còn đây". Hiện tại - đối với Hấn "Hết ngày dài lại đêm thâu". Giờ đổ là tiếng tiếng keng vang lên cho một ngày lao động mệt nhọc!

BỐN:

Ngày ra khỏi trại tù, hấn được trả quyền công dân tại chỗ. Hấn đón xe đò trở lại quê- [xe đò chạy bằng nhiên liệu than củi, đeo cái thùng tổ tía phía sau]. Ông tài xế và anh lơ xe không lấy tiền xe của Hấn. Hấn ngạc nhiên lắm! Hấn nghe mấy chị, mấy cô ngồi trong xe thì thầm: "*Chắc ông ấy là sĩ quan cải tạo được tha, còn quá trẻ, ốm, đen... nhưng đôi mắt có thần...*". Hấn nhìn lại Hấn... Hấn chợt hiểu... "*Thì ra mình đang mặc áo tù màu thiên thanh!*"

Vùng đất mà mẹ và em Hấn đang sống là vùng đất "định cư" thời chinh chiến... Ngày còn tại ngũ hấn có về thăm vài lần, ở lại vài ngày rồi lại ra đi. Ngày đầu hàng - Hấn có dẫn người yêu về ở nhưng cũng chỉ độ chừng non một tháng, thì chính quyền cách mạng kêu đi biên biệt ... Bây giờ trở lại "quê mẹ" thân yêu sau những năm tháng xa cách. Hấn đứng ngó... ngơ ngơ, ngáo ngáo không biết hướng nào là nhà của mẹ khi xưa...

Nắng miền Đông đất trắng, tháng hai nóng gay gắt, mặt đất khô khốc bụi đất bay tứ tung. Hàng chuối hai bên đường thôn héo úa rách tả tơi... Hấn thấy một cô gái, ốm tong, mặt che kín có lẽ sợ nắng hóp, trên vai gánh đôi thùng rỗng, tay xách gàu vôi vữa bước ra khỏi nhà. Nhà ư, giống một cái chòi xiêu vẹo... Hấn tự hỏi "Có phải nhà này là nhà của mẹ...?". Người con gái nhìn Hấn rồi bước đi tiếp... Hấn đứng ngấm cái chòi giây lâu... Hấn nghe tiếng đôi thùng thiết gánh nước trên vai cô gái rơi choảng xuống đất... Và tiếng la mừng rỡ: "Anh Hai phải không? Đúng là anh hai rồi...! Mẹ ơi...! Mẹ ơi...! Anh hai trở về...! Hấn cười... ! Đúng, Hấn đang cười...! Vậy mà, hai hàng nước mắt con trai rơi... rơi... ! Trên vai mẹ...! Trên vai em gái, em trai...!"

NĂM:

Mẹ Hấn mần thịt con heo chừng ba mươi ký mời hàng xóm tới ăn mừng "Đưa con đi hoang trở về"...! Và sau đó là những tháng ngày lao động cật lực để bù đắp công ơn của mẹ, của các em... Trong đời Hấn, Hấn không ân hận điều chi. Hấn chỉ ân hận là đã để mẹ "thăm nuôi" Hấn ở cái tuổi thành nhân, từ - hai mươi lăm tuổi cho tới tuổi ba mươi hai - mẹ già lặn lội đi nuôi một người con trai chưa vợ đã trưởng thành. Đó là nỗi ân hận lớn nhất - mà suốt cuộc đời - Hấn không thể nào nguôi ngoai.

Mẹ và các em Hấn giục Hấn lấy vợ... Hấn ngần ngại vì cảnh nhà còn cơ cực... Hai năm sau Hấn cưới vợ. Người con gái ấy -là cháu ruột của một người tù "cải tạo" ở chung với Hấn. Nàng là người Bắc di cư - dân Thái Bình, ngụ ở Thủ Đức, nàng nhỏ hơn Hấn tám tuổi. Sống với Hấn được một năm... Ngày nàng bồng con về Thủ Đức bầu cử, [nàng còn " Hộ khẩu" ở đó] - Ngày vợ Hấn ẵm con ra đi cũng là ngày chia tay vĩnh viễn... Nàng bị bệnh chết tại nhà cha mẹ ruột - để lại cho Hấn một đứa con gái [bốn tháng] tuổi. Hấn vuốt mắt vợ, ngùi ôm con, nước mắt nhòe nhoẹt trên mặt con gái Hấn.

SÁU:

Hấn chán nản tình đời, tình người nên chạy về miền Tây mần ruộng thuê, mần ruộng Hấn không quen mần ruộng, vả lại thấy khó sống. Hấn quay trở lên Saigon mần đủ nghề... - ăn đường, ngủ sá quanh chợ An Đông. Hấn thuê ba gác, xích lô chạy hàng ngày - chẳng được bao nhiêu tiền, nhưng hề gặp bạn là Hấn nổi tính hào phóng - chơi tới bến. Hôm nào không mượn được xe để chạy... - thì Hấn lại đi giúp mấy bà, mấy cô buôn bán tiểu thương trong chợ như: chuyển hàng, dọn hàng, dọn dẹp ... Hấn mần không công... Bởi chính cái sạp của mấy bà, mấy cô là chỗ ngủ hăng đêm của Hấn. [nhưng mấy bà, mấy chị không để cho Hấn mần

không công]. Ở phái phụ nữ họ rất nhạy bén khi nhìn người... Họ hồ nghi Hấn không phải là hạng người tầm thường... Họ hỏi lai lịch của Hấn - Hấn cười hiền từ không nói. Không có việc gì mà giấu kín cho được đối với phụ nữ, một khi họ - để ý, chú ý... Cuối cùng họ cũng biết Hấn là "Ngọa Hồ Tàng Long" chỉ vì thời cuộc mà ẩn nhẫn chịu đựng thối đời...! Bỏ chạy xích lô, ba gác. Hấn xin mần phu hồ, rồi mần thợ hồ... Mỗi tháng Hấn dành dụm ít tiền gửi về phụ mẹ Hấn, phụ nuôi con gái Hấn.

Mẹ Hấn lại thúc giục Hấn lấy vợ nữa - để sinh con trai vì Hấn là con trưởng của dòng thứ nhất của tộc họ Trần. Hấn lang bạc kỳ hồ đất Saigon - bốn năm sau ngày vợ Hấn chết - hấn gặp người con gái Saigon, quê cha Cần Đước, thương hấn, nàng nhỏ hơn Hấn mười lăm tuổi. [Hoàn cảnh không cho Hấn có cái quyền để lựa chọn] Nàng sinh cho Hấn hai nường con gái

BẦY:

Lại nói về người yêu của Hấn khi xưa. Một hôm Hấn chạy xe qua Cầu Tre, Tân Hóa, Hương Lộ 14 thăm người anh, tới ngay khúc cua - người ta hay bày bán quần áo cũ... Hấn nghe có ai đó gọi tên hấn, gọi giật ngược...! Hấn quay xe... nhìn... Hấn thấy một người thiếu phụ về mặt: hơi đen, cao, ốm... nhưng còn giữ nét trang đài, nhất là nụ cười... Thiệt tình Hấn chưa nhận ra người đàn bà... Người thiếu phụ hình như đã đoán trước...

- Em là Phi đây mà...! Lệ Phi là em đây... !.

Nghe người thiếu phụ tự giới thiệu... Hấn bàng hoàng tới bần rần... lọng cọng tới nỗi trả số xe lộn xộn..., dắt chiếc xe lên lề đường không xong... Người thiếu phụ phải chạy tới phụ... [Người thiếu phụ và con gái bán quần áo cũ trên vỉa hè, trước quán cà phê].

Hấn và nàng - hai người đi vô trong quán cà phê, quán có vườn rộng mênh mông... Hấn ngồi ủ rũ như gà mắc mưa... Hấn là dân thơ văn mà lại hỏi người yêu cũ một câu lãng nhách "*Em có khỏe không?*" rồi ngồi nhìn trân trân "người ta"... Là lính, từng xông pha trận mạc, coi tính mạng như cỏ rác, vậy mà Hấn đan mấy ngón tay vào nhau ngồi thừ người trông giống cậu học trò "phạm lỗi" trước mặt cô giáo. Ủ, người thiếu phụ ngồi trước mặt Hấn vốn là một cô giáo - dạy môn "Toán-Lý-Hóa" ngày xưa mà...!

Người thiếu phụ nghĩ mình có lỗi. Nàng chủ động mở lời:

- Anh có giận em không?"

Nàng cầm tay Hấn - Hấn nhìn vô mắt nàng... lắc đầu... Trong lòng Hấn ngổn ngang như tơ vò... ! Hấn ngó ra đường... nhẹ nhẹ rút tay Hấn ra khỏi tay nàng. Người thiếu phụ hiểu ý nói:

- Chồng em... anh ấy... tới trưa mới đem cơm ra cho mẹ con em. Anh đừng có ngại, em đã nói rõ "chuyện chúng mình" cho anh ấy rồi. Chồng em, nói: "*Muốn gặp anh, nếu may ra...*", [gặp chồng người yêu sẽ kể sau].

Hấn nghe nàng nói vậy, nên hơi bình tâm. Hấn quay về dĩ vãng với những kỷ niệm ngọt ngào, tình yêu đầu đời kéo dài tới bốn năm làm sao quên được, cho dù là đã lập gia đình, sống hạnh phúc đi chăng nữa, thì "người xưa ấy" vẫn hiện diện đâu đó trong ký ức, trừ khi người ấy chết đi thì may ra mới có thể tạm quên. Giờ thì nàng của ngày xưa ngồi sờ sờ ra đó, thử hỏi làm sao mà Hấn không chao đảo, quên đầu quên đuôi... Tội nghiệp cho Hấn quá! Hấn ngồi yên nghe người thiếu phụ kể:

"Anh đi rồi, em như người đã chết... Em sống "bất hợp pháp" trong gia đình của anh. Bởi chúng mình chưa có cưới xin... Em không bỏ anh. Em muốn đi tìm anh, mà em đâu có biết người ta đưa anh đi tới phương trời nào... Hằng đêm, hằng ngày... nhớ anh, em chỉ biết khóc; khóc cũng phải lén lút mà khóc vì sợ mẹ anh la rầy... Anh ơi, một cô giáo cầm viên phấn trắng với bảng đen, với sách vở, với học trò - trong sáng thanh cao biết là ngần nào hờ anh! Mười ngón tay thon quý phái "*Từ bàn tay tiên, nắm nét từng nét chữ gửi cho anh, để anh vui bước đường quân hành*". Giờ đây, em phải tập: Tay cầm gàu, vai gánh đôi thùng thiết đi xin nước sinh hoạt mỗi buổi sáng sớm sương mù, gió núi lạnh căm căm... Em chỉ cùi, cho heo ăn... Em còn vác cuốc, vác rựa ra mần rẫy với mẹ và các em gái của anh... Mặt mày em dính đầy than tro đen đui, tay chân em nứt nẻ chai sần... Khổ sở như vậy mà nào có đủ cơm để ăn đâu anh, quần áo thiếu mọi bề - nhất là "nội y phụ nữ"; chưa nói tới bệnh tật không có thuốc Tây, chỉ toàn viên thuốc Nam "Xuyên Tâm Liên" chữa bá bệnh... Càng khổ cực thì em càng nhớ anh, nhớ quay quắt đứt ruột, đứt gan... Em lại nhớ tới mẹ em và ông ngoại của em. Hai người thân yêu nhất của em mà anh đã gặp rồi đó. Mỗi ngày em nghe người ta xầm xì về anh, về em, một phần trong gia đình anh

nữa [bởi chúng mình chưa cưới xin, còn em chưa theo đạo Chúa]. Thế xác cục mấy em cũng cam tâm, nhưng tinh thần bị dày vò thì em không chịu nổi. Em là một cô giáo, không ai có thể xúc phạm danh dự một người thầy dù họ ở bất cứ hoàn cảnh nào.

Em nhớ mẹ, nhớ em gái, em trai em, nhớ ông ngoại em. Anh cũng biết ông ngoại em là võ sư, tuổi già nhưng tính tình ngay thẳng, cương nghị. Em nghĩ rằng cần phải trở lại Qui Nhơn sống cùng với gia đình - chờ anh về... Anh ơi, "người tính không qua trời tính". Về nhà em mới biết em còn có cha, ông ấy bỏ mẹ em đi lúc em còn quá nhỏ. Cha em đi đâu thì anh cũng hình dung ra được rồi. Ông dẫn vợ và mấy đứa con đã lớn của ông từ ngoài Bắc trở về... Mẹ em ăn chay trường lâu nay, bây giờ tiếng gõ mõ đêm đêm của mẹ càng thêm lương ảm đạm lắm anh ơi...! Ông biết chuyện tình của anh và em do em kể... Ông giận dữ, gào thét - ông "bức ép" em phải lấy chồng do chính ông chọn, nếu không vì sợ mẹ, ông ngoại bị liên lụy thì em đã tự tử chết đi cho khỏi nhục nhã cho rồi.... Em đi về "nhà chồng" như cái xác chết, lạnh lùng trong đêm tân hôn. Bà mẹ chồng cay nghiệt độc ác với em. Ba tháng sau em đưa đơn ly hôn... Em muốn trở lại nhà mẹ anh, nhưng anh biết đó - chúng mình chưa có "hôn thú". Em hỏi cha em về tình trạng của anh thì ông nói "... với chức vụ, cấp bậc đó của anh, thì ít nhất cũng phải "cải tạo" từ - bảy năm tới mười năm trở lên". Em tìm cách vượt biên. Đi năm lần mười lượt bị bắt, thả ra, rồi bị bắt, tiền bạc mất hết. Người đàn ông - chồng em bây giờ [lớn hơn em mười bốn tuổi] cũng "đồng cảnh ngộ" như em, ông còn đau khổ hơn em - vợ con ông chết chìm trong lúc ra khơi...!".

TÁM:

Nàng kể xong từ lâu mà Hấn vẫn ngồi trơ trơ như tượng đá... Người thiếu phụ nói

- Anh có ghét, có khinh em không?

Hấn quay về thực tại. Hấn không trả lời nàng mà Hấn nói như là độc thoại:

- ... Nếu không có cái ngày "tang thương" đó... thì anh với em đâu có phải đau xót khổ sở như vậy. Anh có hai đời vợ, [vợ trước đã chết] hai dòng con. Em hai đời chồng, có gia đình có con mà tình yêu thì..., chỉ là gá nghĩa và thương hại lẫn nhau vì hoàn cảnh.

Hấn định nắm tay người thiếu phụ, nhưng hấn rút tay trở lại vì con gái của người thiếu phụ đi vô. Người thiếu phụ giới thiệu

- Đây là Mai, con gái của em, năm nay vừa tròn mười sáu tuổi. Chào cậu đi con... Cậu là anh của mẹ đó!

Tính hào phóng trong người Hấn nổi dậy, Hấn móc túi gom hết tiền [cũng hơi nhiều] . Làm quà tặng sơ giao với đứa cháu gái từ trên trời rơi xuống.

CHÍN:

Ngồi uống bia với người chồng của người yêu xưa của Hấn. Hấn nghe ông ấy kể rằng:

- Gia đình tôi theo nghề ngư phủ ở Nha Trang lâu đời, có hai tàu lớn. Sau ngày tang thương, xóm chài chúng tôi tính chuyện vượt biên, một số đi thành công, riêng chiếc tàu có vợ con của tôi đi thì không may chết máy và bị chìm... Sở dĩ tôi đưa vợ con đi trước là vì tôi còn nấn ná lo vài chuyến nữa cho bà con đi hết... Ai ngờ "người ta" kiểm soát càng ngày càng gắt... Tôi đành bỏ cuộc. Chiếc tàu còn lại cũng bị tịch thu mà không rõ lý do. Tôi làm đơn kiện mấy năm nay vẫn chưa giải quyết. Vợ con mất, gia tài nhà cửa cũng mất...!".

Người đàn ông nhìn người thiếu phụ, nhìn đứa con gái... rồi nói tiếp:

- Tôi và cô ấy mỗi người, mỗi cảnh gặp nhau..., nhưng tựu trung là đau khổ tận cùng anh ạ. Chúng tôi lấy nhau vì đồng cảnh tương lân hơn là tình yêu sâu nặng với những kỷ niệm khó quên... Chúng tôi biết anh đau khổ không kém gì chúng tôi trong những năm tù đày... Giả thử đừng có ngày "tang thương" đó thì anh và Lệ Phi đâu có xa nhau. Và..., vợ con của tôi đâu có chết; gia đình tôi đâu có tan nát... Lệ phi kể rõ về mối giao tình sâu nặng của anh và cô ấy. Tôi thông cảm... Tôi ngưỡng mộ nên mới khuyên nàng mua quần áo cũ bày ra bán... - biết đâu sẽ gặp lại anh, vì Lệ Phi nói - ngày xưa anh có người anh ở gần đây, rất tiếc Lệ phi không biết nhà người anh của anh. Hai mẹ con Lệ Phi ra bán

quần áo cũ ở khúc cua đó - chờ đón anh [cầu may] - hơn một năm nay, nàng mới thấy anh chạy xe ngang qua. Tôi hiểu tình yêu bốn năm dài của Lê Phi và anh. Dù sao anh cũng còn gặp lại Lê Phi để biết cuộc sống hiện nay của nàng... Còn tôi..., hình bóng vợ và hai con trai - chỉ có chết quách đi tôi mới gặp được họ! .

Người đàn ông [chồng] uống bia tí tí..., khuôn mặt đẹp trai, mái tóc muối tiêu lòa xòa trông rất nghệ sĩ - phủ một màu u uẩn của quá khứ, đôi mắt trũng sâu - trông hiền từ... Nàng chiều gay gắt rọi qua hàng hiên. Con mèo uể oải đứng lên nhổng cao cái lưng, trăn mình... chậm chạp đi vô nhà. Ba con người ngồi im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ - độc thoại tâm như vậy hơi lâu...!

MƯỜI:

Hắn cảm phục người đàn ông có tấm lòng cao thượng, yêu quá khứ nhưng không ích kỷ với người khác. Hắn nhìn hình ảnh vợ con của người đàn ông - một mối dây tình cảm từ tận tâm khảm dậy lên làm cho Hắn gần như ngạt thở. Hắn đứng lên xin phép được thấp một nén nhang tưởng nhớ người quá cố. Hắn trở lại bàn ngồi xuống - Lấy từ trong bóp ra một tấm ảnh bán thân [6x9] đã cũ - đó là tấm ảnh của người yêu Hắn [Hoàng Thị Lê Phi] tặng cho Hắn khi xưa... Phía sau tấm ảnh - nàng có ghi: "*Về anh với tất cả ưu ái của mình, ký tên nàng*". Hắn lại lấy ra từ túi xách một cái hộp sắt hình chữ nhật nhỏ - đó là cái hộp đựng cán dao cạo râu mà người yêu Hắn - nàng Lê Phi - mua tặng cho Hắn - nàng mua tại chợ Bến Thành trước ngày miền Nam "tang thương". Trên nắp hộp có cẩn hình con ngựa, khi nghiêng qua nghiêng lại - hình con ngựa sẽ chạy... [ngựa phi] - nàng tên Phi [nàng phi không thoát khỏi nỗi đau khổ cuộc đời...].

Hoàng Thị Lê Phi

Hai món [hàng] kỷ niệm đó Hắn để lên bàn có ý giao trả. Người đàn ông [chồng] nói:

- Tất cả hình ảnh vợ con của tôi, tôi còn giữ y nguyên. Anh trả làm gì, anh hãy giữ lấy nó - một chứng tích tình yêu còn lưu giữ bằng vật chất, rồi sẽ hư đi. Lưu giữ trong tâm mới đáng quý anh ạ. Mỗi người trong chúng ta đều có tình sử, hãy trân trọng và gìn giữ. Lê Phi thời con gái đẹp quá đúng không anh?

Người thiếu phụ - nhìn hai vật kỷ niệm, nàng đã mắt bình tĩnh... Nàng cầm tấm ảnh bán thân thời con gái của mình mà... sống sờ.

- Trời ơi, anh còn giữ được sao. Thời con gái đã xa rồi...! Giờ chỉ là những dấu thời gian hằn in trên thân thể hao mòn.

Nàng chùi tấm ảnh cho con gái xem, rồi nàng áp tấm ảnh vô ngực nàng... Nàng cầm cái hộp đựng dao cạo râu, tay sờ lên chỗ hình con ngựa phi, giờ chỉ còn là chỗ lõm xuống, hoen rỉ... Con ngựa [Lê Phi] của nàng đã chết rồi. Nàng mở nắp hộp ra, một bên bản lề đã gãy, miếng kiếng soi mặt hoen ố chung quanh nhưng nhìn vẫn còn rõ... Nàng ve vuốt đôi kỷ niệm khá lâu rồi trao trả lại cho hắn.

- Tất cả là của anh - ngày xưa cũng như bây giờ, anh hãy giữ lấy - anh đã giữ một cách trân trọng và triu mến mấy chục năm qua rồi mà...- Nàng nói mà như mếu...!

MƯỜI MỘT:

Hắn cụng lon bia cuối cùng với người đàn ông [chồng] nàng Lê Phi. Hắn đứng lên từ giã, không quên "lì xì" cho đứa cháu gái - từ trên trời rơi xuống. Hắn quay lưng bước ra sân... Hắn nghe người thiếu phụ nói như ra lệnh: "*Anh đứng lại...!*". Nàng nắm tay con gái kéo đứng sát bên cha nó... Nàng nói với Hắn bằng một giọng nói ân cần, tha thiết:

- Anh hãy cho em mượn bờ vai của anh chừng năm phút - để rồi chút nữa đây khi anh rời chỗ này - em được sống bình thản bên chồng và con của em.

Nàng vén tóc gục đầu trên vai Hắn, nàng ôm chặt Hắn - Nàng khóc...! Nàng khóc như chưa bao giờ được khóc...! Hai vai nàng rung động... Hắn bàng hoàng đứng như trời trồng - một tay hắn ôm lưng người thiếu phụ - một tay hắn đưa ra nắm lấy bàn tay của người đàn ông [chồng] nàng. Đứa con gái thấy vậy cũng nắm tay Hắn... Hình như là họ cùng khóc, nhưng mỗi người khóc mỗi cách khác nhau...!

Hắn chao đảo bước ra sân. Trời nắng mà nửa vạt áo bên vai trái của Hắn ướt sũng như đi trong mưa phùn gió bắc... Hắn đưa tay chào ... Hắn thấy những nụ cười hiu hắt trên môi...!

Trang Y Hạ
San Francisco, tháng 4.2017